Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2759/75

z dnia 29 października 1975 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny

(Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Council Regulation (EEC) No 367/76 of 16 February 1976 (*)	L 45	1	21.2.1976
►**M2**	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1423/78 z dnia 20 czerwca 1978 r.	L 171	19	28.6.1978
►**M3**	Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2966/80 z dnia 14 listopada 1980 r.	L 307	5	18.11.1980
►**M4**	Council Regulation (EEC) No 3768/85 of 20 December 1985 (*)	L 362	8	31.12.1985
►**M5**	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1473/86 z dnia 13 maja 1986 r.	L 133	36	21.5.1986
►**M6**	Council Regulation (EEC) No 1475/86 of 13 May 1986 (*)	L 133	39	21.5.1986
►**M7**	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3906/87 z dnia 22 grudnia 1987 r.	L 370	11	30.12.1987
►**M8**	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1249/89 z dnia 3 maja 1989 r.	L 129	12	11.5.1989
►**M9**	Rozporządzenie Rady (WE) nr 3290/94 z dnia 22 grudnia 1994 r.	L 349	105	31.12.1994
►**M10**	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1365/2000 z dnia 19 czerwca 2000 r.	L 156	5	29.6.2000
►**M11**	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1913/2005 z dnia 23 listopada 2005 r.	L 307	2	25.11.2005

zmienione przez:

►**A1**	Akt Przystąpienia Grecji	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Akt Przystąpienia Austrii, Szwecji i Finlandii	C 241	21	29.8.1994

(*) Akt ten nie został nigdy opublikowany w języku polskim.

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2759/75

z dnia 29 października 1975 r.

w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia ([1]),

a także mając na uwadze, co następuje:

przepisy podstawowe dotyczące organizacji rynku wieprzowiny od chwili ich przyjęcia były zmieniane wiele razy; ze względu na ich liczbę, złożoność i rozproszenie w różnych Dziennikach Urzędowych trudno jest z tych tekstów korzystać, czego konsekwencją jest brak jasności, która powinna być zasadniczą cechą wszystkich aktów prawnych; dlatego należy je ująć w jednolitym tekście;

działaniu i rozwojowi wspólnego rynku produktów rolnych musi towarzyszyć ustanowienie wspólnej polityki rolnej, obejmującej w szczególności wspólną organizację rynków rolnych, która w zależności od danego produktu może przybierać różne formy;

celem wspólnej polityki rolnej jest osiągnięcie celów wymienionych w art. 39 Traktatu; w sektorze wieprzowiny, mając na celu stabilizację rynków i zapewnienie odpowiedniego poziomu życia ludności wiejskiej, należy przewidzieć odpowiednie środki mające na celu ułatwienie dostosowania dostaw do wymagań rynku oraz środki interwencyjne; te ostatnie mogą mieć formę skupu dokonywanego przez agencje interwencyjne; należy także uwzględnić pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania, ponieważ taka pomoc najmniej zakłóca normalny obrót produktami oraz może pomóc w zmniejszeniu wielkości skupu dokonywanego przez agencje interwencyjne; w tym celu należy w szczególności ustalić cenę podstawową, przy której mogą być zastosowane środki interwencyjne oraz określić zasady regulujące interwencję;

utworzenie jednolitego rynku wieprzowiny we Wspólnocie pociąga za sobą wprowadzenie jednolitego systemu handlowego na jej granicach zewnętrznych; system handlowy uwzględniający opłaty wyrównawcze i refundacje wywozowe w połączeniu ze środkami interwencyjnymi również służy stabilizowaniu rynku Wspólnoty, w szczególności poprzez zapobieganie wpływowi wahań cen na rynku światowym na ceny obowiązujące we Wspólnocie;

dla osiągnięcia tego celu powinno wystarczyć, zgodnie z zasadą ogólną, wprowadzenie w odniesieniu do przywozu z państw trzecich opłat wyrównawczych uwzględniających wpływ na koszty żywienia zwierząt różnic między cenami zbóż pastewnych we Wspólnocie i na rynku światowym oraz uwzględniających konieczność ochrony wspólnotowego przemysłu przetwórczego;

konieczne jest zapobieganie zakłóceniom na rynku Wspólnoty powodowanym przez nienormalnie niskie cenowo oferty na rynku światowym; w tym celu należy ustalić ceny zaporowe oraz zwiększyć opłaty wyrównawcze o dodatkową kwotę, jeżeli ceny oferowane franco granica są niższe od tych cen; jednakże system cen zaporowych nie będzie funkcjonował w przypadku, gdy trudno jest ustalić wystarczająco reprezentatywną cenę ofertową dla wszystkich produktów objętych jedną pozycją taryfową; w takich przypadkach należy przyjąć metody obliczania takich dodatkowych kwot;

w celu stworzenia możliwości kontroli wielkości przywozu należy ustanowić system pozwoleń na przywóz uwzględniający wniesienie zabezpieczenia jako gwarancji dokonania przywozu;

([1]) Dz.U. C 60 z 13.3.1975, str. 42.

▼B

udział Wspólnoty w handlu międzynarodowym wieprzowiną ma zapewnić przepis dotyczący refundacji przy wywozie do państw trzecich równej różnicy między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym; w celu stworzenia eksporterom ze Wspólnoty określonego poziomu bezpieczeństwa odnośnie do stabilności tych refundacji należy ustalać je wcześniej;

w uzupełnieniu do opisanego powyżej systemu należy wprowadzić zakaz, jeżeli sytuacja na rynku będzie tego wymagać, całkowitego lub częściowego stosowania ustaleń o uszlachetnianiu czynnym;

system opłat wyrównawczych umożliwia rezygnację z wszelkich innych środków ochronnych na zewnętrznych granicach Wspólnoty; jednakże mechanizm wspólnych cen oraz opłat wyrównawczych może w wyjątkowych okolicznościach okazać się zawodny; w takich przypadkach, aby nie pozostawić rynku Wspólnoty bezbronnym wobec zakłóceń, które mogą na nim powstać po usunięcia wcześniej istniejących barier, Wspólnota może niezwłocznie przyjąć konieczne środki;

ograniczenia swobodnego obrotu, które wynikają z zastosowania środków mających na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się chorób zwierzęcych, mogą spowodować trudności na rynku jednego lub większej liczby Państw Członkowskich; należy przewidzieć wprowadzenie wyjątkowych środków wspierania rynku w celu zaradzenia takiej sytuacji;

w celu ułatwienia stosowania proponowanych środków należy ustanowić procedurę określającą ścisłą współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Komitetu Zarządzającego;

ustanowieniu jednolitego rynku w oparciu o wspólny system cen mogłoby zagrażać udzielenie pewnych form pomocy; dlatego w odniesieniu do wieprzowiny powinny mieć zastosowanie postanowienia Traktatu zezwalające na ocenę pomocy udzielonej przez Państwa Członkowskie oraz na zakaz wsparcia sprzecznego ze wspólnym rynkiem;

wspólna organizacja rynku wieprzowiny musi we właściwy sposób i równocześnie uwzględniać cele wymienione w art. 39 i 110 Traktatu;

wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie wskutek zobowiązań wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia przypadają Wspólnocie zgodnie z przepisami art. 2 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 ([1]) z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 1566/72 ([2]),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

▼M7

1. Wspólna organizacja rynku wieprzowiny składa się z systemu cenowego i handlowego, który obejmuje następujące produkty:

Kod CN	Wyszczególnienie
a) ex 0103	Trzoda chlewna żywa, gatunki domowe inne niż zwierzęta hodowlane czystej krwi

([1]) Dz.U. L 94 z 28.4.1970, str. 13.
([2]) Dz.U. L 167 z 25.7.1972, str. 5.

▼M7

	Kod CN	Wyszczególnienie
b)	ex 0203	Mięso ze świń domowych, świeże, chłodzone lub mrożone
	ex 0206	Jadalne podroby ze świń domowych, inne niż do produkcji wyrobów farmaceutycznych, świeże, chłodzone lub mrożone
	ex 0209 00	Tłuszcz wieprzowy bez chudego mięsa (niewytapiany) świeży, chłodzony, mrożony, solony, w solance, suszony lub wędzony
	ex 0210	Mięso i jadalne podroby ze świń domowych, solone, w solance, suszone lub wędzone
	1501 00 11 1501 00 19	Smalec i inne tłuszcze wieprzowe, wytapiane nawet, tłoczone lub ekstrahowane
c)	1601 00	Kiełbasy i podobne produkty, z mięsa, podrobów lub krwi, przetwory żywnościowe na bazie tych produktów
	1602 10 00	Przetwory homogenizowane z mięsa, podrobów lub krwi
	1602 20 90	Przetwory lub konserwy z wątroby dowolnych zwierząt innych niż gęsia lub kacza
	1602 41 10 1602 42 10 od 1602 49 11 do 1602 49 50	Pozostałe przetwory i konserwy zawierające mięso lub podroby ze świń domowych
	1602 90 10	Przetwory z krwi dowolnych zwierząt
	1602 90 51	Pozostałe przetwory lub konserwy zawierające mięso lub podroby ze świń domowych
	1902 20 30	Makarony nadziewane, również gotowane lub przygotowane inaczej, zawierające w masie więcej niż 20 % kiełbas i podobnych, mięsa i podrobów jakiegokolwiek rodzaju, włącznie z tłuszczami dowolnego rodzaju i pochodzenia

▼M8

▼B

TYTUŁ I

Ceny

Artykuł 2

W celu wsparcia inicjatyw podejmowanych przez organizacje handlowe i wspólne organizacje handlowe dla ułatwienia dostosowania dostaw do wymagań rynku można przyjąć następujące środki wspólnotowe w odniesieniu do produktów wyszczególnionych w art. 1 ust. 1:

— środki mające na celu wsparcie lepszej organizacji produkcji, przetwarzania i obrotu,

— środki mające na celu poprawę jakości,

— środki umożliwiające ustalanie prognoz krótkoterminowych i długoterminowych na podstawie zastosowanych środków produkcji,

— środki ułatwiające odnotowywanie tendencji w zakresie cen rynkowych.

▼B

Ogólne zasady dotyczące tych środków przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu.

Artykuł 3

W celu zapobiegania znacznym spadkom cen lub ich łagodzenia można przyjmować następujące środki interwencyjne:

— pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania,

— skup dokonywany przez agencje interwencyjne.

Pomoc w odniesieniu do prywatnego składowania może być przyznana w zakresie produktów, które mają być ustalone zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 5.

▼M7

Agencje interwencyjne skupują tusze lub półtusze, świeże lub chłodzone objęte podpozycją 0203 11 10 Nomenklatury Scalonej, agencje mogą skupować boczek (chudy), świeży lub chłodzony objęty podpozycją ex 0203 19 15 oraz niewytopiony tłuszcz wieprzowy, świeży lub chłodzony, objęty podpozycją ex 0209 00 11.

▼B

Artykuł 4

▼M10

1. Cena podstawowa mięsa ze świń domowych, w tuszach lub półtuszach (zwanych dalej „ubitymi świniami") o standardowej jakości, wynosi 1509,39 EUR za tonę od dnia 1 lipca 2000 r.

Standardową jakość określa się pod względem wagi oraz zawartości chudego mięsa w tuszach, ustalanych zgodnie z art. 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84, w następujący sposób:

— tusze ważące od 60 do mniej niż 120 kg: klasa E,

— tusze ważące od 120 kg do180 kg: klasa R.

▼B

2. Środki interwencyjne mogą być przyjmowane, gdy cena tusz wieprzowych na rynku Wspólnoty, ustalona na podstawie cen notowanych w każdym Państwie Członkowskim na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty i ważonych przy pomocy współczynników odzwierciedlających relatywną wielkość stada trzody chlewnej w każdym Państwie Członkowskim, jest i prawdopodobnie pozostanie na poziomie poniżej 103 % ceny podstawowej.

3. Agencje interwencyjne wyznaczone przez Państwa Członkowskie przyjmują środki interwencyjne na warunkach określonych w art. 5–7.

▼M10

▼M8

5. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustanawia wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych.

6. Procedurę ustanowioną w art. 24 stosuje się w celu:

— decydowania o podejmowaniu środków interwencyjnych oraz o dacie, w której środki te przestają obowiązywać,

— przyjmowania wykazu rynków reprezentatywnych,

— przyjmowania szczegółowych zasad stosowania niniejszego artykułu.

▼B

Artykuł 5

▼M2

1. Cena skupu tusz wieprzowych o standardowej jakości nie może być wyższa niż 92 % i niższa niż 78 % ceny podstawowej.

▼B

2. ►M9 Ceny skupu za produkty jakości standardowej, inne niż tusze wieprzowe, wyliczane są z cen skupu tusz wieprzowych na podstawie stosunku między wartością handlową tych produktów a wartością handlową tusz wieprzowych. ◄

3. Ceny skupu produktów o jakości innej niż standardowa są naliczane na podstawie obowiązujących cen odpowiednich produktów o jakości standardowej przez odniesienie do różnicy w jakości. Ceny te stosuje się do zdefiniowanych jakości.

4. Procedurę ustanowioną w art. 24 stosuje się w celu:

a) ustalania produktów, w odniesieniu do których mają być zastosowane środki interwencyjne oraz określania jakości produktów, które mogą być skupowane; ponadto w przypadku pewnych regionów Wspólnoty z zakresu interwencji mogą być wykluczone niektóre kategorie wagowe tusz, w przypadku gdy nie są reprezentatywne dla produkcji wieprzowiny w danym regionie;

b) ustalania cen skupu oraz kwoty pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania;

c) przyjęcia szczegółowych zasad stosowania niniejszego artykułu, w szczególności zasady regulujące skup i składowanie produktów, w odniesieniu do których stosuje się środki interwencyjne przewidziane w art. 3;

▼M9

d) ustalania współczynnika wyrażającego stosunek, określony w ust. 2.

▼B

Artykuł 6

1. Zbyt produktów skupowanych przez agencje interwencyjne zgodnie z art. 3, 4 i 5 odbywa się w taki sposób, aby zapobiec jakimkolwiek zakłóceniom rynku oraz zapewnić równy dostęp do towarów i równość traktowania nabywców.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące cen sprzedaży, warunków zwolnienia ze składu oraz, gdzie jest to właściwe, przetwarzania produktów zakupionych przez agencje interwencyjne, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24.

Artykuł 7

1. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje ogólne zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania.

2. Szczegółowe zasady stosowania przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24.

▼M9

TYTUŁ II

Handel z państwami trzecimi

Artykuł 8

1. Przywóz do Wspólnoty lub wywóz ze Wspólnoty któregokolwiek z produktów wymienionych w art. 1 podlega obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz lub na wywóz.

Pozwolenia są wydawane przez Państwa Członkowskie każdemu wnioskodawcy, niezależnie od tego, gdzie we Wspólnocie znajduje się jego siedziba i bez uszczerbku dla środków przyjmowanych w celu stosowania art. 11 i 13.

Pozwolenia są ważne w całej Wspólnocie. Takie pozwolenia są wydawane po złożeniu zabezpieczenia gwarantującego, że produkty zostaną przywiezione lub wywiezione w okresie ważności pozwolenia; z wyjątkiem przypadków wystąpienia siły wyższej, zabezpieczenie podlega

▼M9

całkowitej lub częściowej utracie, jeśli w danym okresie przywóz lub wywóz nie zostanie zrealizowany lub jeśli będzie zrealizowany tylko częściowo.

2. Okres ważności pozwolenia i inne szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 9

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 mają zastosowanie stawki taryfowe Wspólnej Taryfy Celnej.

Artykuł 10

1. W celu zapobiegania lub przeciwdziałania niekorzystnym skutkom na rynku Wspólnoty, które mogą wyniknąć z przywozu niektórych produktów wymienionych w art. 1, przywóz jednego lub kilku tych produktów przy stawce celnej określonej w art. 10 podlega opłaceniu dodatkowej należności przywozowej, jeżeli zostają spełnione warunki ustalone w art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego zgodnie z art. 228 Traktatu w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, chyba że jest mało prawdopodobne, że przywóz spowoduje zakłócenie rynku Wspólnoty, lub gdy skutki byłyby nieproporcjonalne do zamierzonego celu.

2. Cenami spustowymi, poniżej których mogą być nakładane dodatkowe należności przywozowe, są ceny przekazane przez Wspólnotę Światowej Organizacji Handlu.

Wielkości spustowe, które muszą zostać przekroczone, aby została nałożona dodatkowa należność przywozowa, są określane w szczególności na podstawie przywozu do Wspólnoty w okresie trzech lat poprzedzających rok, w którym mają miejsce lub mogą zaistnieć niekorzystne skutki określone w ust. 1.

Ceny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi towaru na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym.

3. Ceny importowe, które należy uwzględniać przy nakładaniu dodatkowych należności przywozowych ustala się na podstawie cen importowych cif dostawy towaru, którego to dotyczy.

4. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 30. Zasady te określają w szczególności:

a) produkty, na które nakłada się dodatkowe należności przywozowe w ramach warunków art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa;

b) inne kryteria niezbędne do zapewnienia stosowania przepisów ust. 1 zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa.

Artykuł 11

1. Kontyngenty taryfowe na produkty wymienione w art. 1 wynikające z umów zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej są otwierane i administrowane w oparciu o szczegółowe zasady przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

2. Kontyngenty taryfowe mogą być administrowane poprzez zastosowanie jednej z następujących metod lub ich kombinacji:

— metoda oparta na kolejności składania wniosków (według zasady „kto pierwszy, ten lepszy”),

— metoda rozdysponowania proporcjonalnie do ilości podawanych w chwili składania wniosków (przy zastosowaniu metody równoczesnego analizowania wniosków),

— metoda oparta na uwzględnianiu tradycyjnego modelu wymiany handlowej (metoda „przywozów tradycyjnych lub nowych”).

▼M9

Można przyjmować inne odpowiednie metody.

Nie mogą one wprowadzać dyskryminacji między podmiotami.

3. Przyjęta metoda administrowania uwzględnia w należytym stopniu, tam gdzie jest to stosowne, wymogi podaży na rynku Wspólnoty i potrzebę ochrony równowagi tego rynku, sięgając jednocześnie do metod, które mogły być stosowane wcześniej dla kontyngentów odpowiadających tym określonym w ust. 1, bez uszczerbku dla praw wynikających z porozumień zawartych w ramach negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej.

4. Szczegółowe zasady określone w ust. 1 określają kontyngenty roczne, w razie konieczności odpowiednio rozłożone na cały rok, oraz, tam gdzie jest to właściwe, regulują sprawy:

a) gwarancji dotyczących charakteru, pochodzenia i źródła pozyskania produktu;

b) zasad uznawania dokumentu używanego do potwierdzania złożenia gwarancji określonych w lit. a); oraz

c) warunków dotyczących wydawania pozwoleń na przywóz oraz terminu ich ważności.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy następuje znaczny wzrost cen na rynku Wspólnoty i istnieje prawdopodobieństwo utrzymywania się takiej sytuacji, wskutek czego mają miejsce zakłócenia na tym rynku lub istnieje zagrożenie wystąpienia takich zakłóceń, mogą zostać podjęte środki przewidziane w ust. 4.

2. Znaczny wzrost cen w rozumieniu ust. 1 ma miejsce wówczas, gdy wskutek ogólnego wzrostu cen we wszystkich regionach Wspólnoty przeciętna cena tusz wieprzowych na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty wymienionych w Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2123/89 kształtuje się na poziomie wyższym niż średnia z tych cen ustalona w okresie poprzednich trzech lat, od 1 lipca do 30 czerwca, dostosowana w razie konieczności na podstawie cyklicznych trendów przedmiotowych cen, z dodaniem różnicy między tą średnią i średnią cen podstawowych obowiązujących w rozważanym okresie, przy uwzględnieniu wszelkich zmian ceny podstawowej w drodze porównania z cenami wynikającymi ze średniej dla wymienionego okresu.

3. W rozumieniu ust. 1 znaczny wzrost cen może się utrzymywać, jeżeli nierównowaga między podażą i popytem na wieprzowinę może się nadal utrzymywać wobec:

a) trendu cyklicznego w odniesieniu do liczby pokrytych macior i do cen za prosięta;

b) wyników badań i szacunków przeprowadzonych stosownie do dyrektywy 93/23/EWG z dnia 1 czerwca 1993 r. w sprawie prowadzenia badań statystycznych dotyczących produkcji świń;

c) przewidywalnych trendów cen rynkowych na tusze wieprzowe.

4. W przypadku gdy spełnione są warunki wymienione w ustępach poprzedzających, może zostać podjęta decyzja o całkowitym lub częściowym zawieszeniu ceł przywozowych zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Jeżeli jest to konieczne, Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 13

1. W zakresie niezbędnym do umożliwienia dokonania wywozu produktów wymienionych w art. 1 na podstawie notowań cenowych lub cen tych produktów na rynku światowym i w ramach ograniczeń wynikających z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu, różnica między tymi notowaniami cenowymi lub cenami a cenami we Wspólnocie może być pokrywana refundacjami wywozowymi.

2. Przyjęta metoda rozdysponowania ilości, jakie mogą być wywiezione z refundacją, jest metodą, która:

▼M9

a) najlepiej odpowiada charakterowi produktu i sytuacji na rynku, dopuszczając możliwość najbardziej efektywnego wykorzystywania dostępnych zasobów, przy uwzględnieniu efektywności i struktury wywozu ze Wspólnoty, bez stwarzania dyskryminacji między dużymi i małymi podmiotami;

b) jest najmniej kłopotliwa pod względem administracyjnym dla podmiotów, przy uwzględnieniu wymogów administracyjnych;

c) pozwala uniknąć wszelkiej dyskryminacji między podmiotami.

3. Refundacje są takie same na obszarze całej Wspólnoty. Mogą się one różnić w zależności od miejsca przeznaczenia, jeżeli taka konieczność wynika z sytuacji rynku światowego lub szczególnych wymogów niektórych rynków.

Refundacje są ustalane zgodnie z procedurą określoną w art. 24. Refundacje są ustalane w równych odstępach czasu, jednakże bez korzystania z procedury przetargowej.

Wykaz produktów, dla których są przyznawane refundacje wywozowe i kwota takiej refundacji są ustalane co najmniej raz na trzy miesiące. Kwota refundacji może jednakże pozostawać na tym samym poziomie przez dłużej niż trzy miesiące i może być, w razie konieczności, dostosowywana w okresie interwencyjnym przez Komisję na wniosek Państwa Członkowskiego, lub z jej własnej inicjatywy.

4. Przy ustalaniu refundacji uwzględnia się następujące czynniki:

a) istniejącą sytuację i przyszłe trendy w odniesieniu do:

— cen i ilości produktów z wieprzowiny występujących na rynku wspólnotowym,

— cen produktów z wieprzowiny na rynku światowym;

b) potrzebę unikania zakłóceń mogących powodować przedłużającą się nierównowagę między podażą i popytem na rynku Wspólnoty;

c) gospodarczy aspekt proponowanego wywozu;

d) ograniczenia wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Przy ustalaniu refundacji brana jest również pod uwagę potrzeba ustanowienia równowagi między wykorzystywaniem wspólnotowych produktów podstawowych do wytwarzania towarów przetworzonych do wywozu do państw trzecich i wykorzystywaniem produktów państw trzecich przywożonych w ramach ustaleń dotyczących przetwarzania.

Przy obliczaniu refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 uwzględnia się różnice między cenami we Wspólnocie a cenami na rynku światowym w odniesieniu do ilości zbóż pastewnych potrzebnych do wyprodukowania we Wspólnocie jednego kilograma wieprzowiny, jak również współczynników określonych w art. 5 ust. 2, w przypadku produktów innych niż tusze wieprzowe.

5. Ceny wspólnotowe określone w ust. 1 są ustalane na podstawie:

a) cen uzyskiwanych na różnych stadiach obrotu rynkowego we Wspólnocie;

b) cen uzyskiwanych w odniesieniu do wywozu.

Ceny rynku światowego określone w ust. 1 ustalane są na podstawie:

a) cen uzyskiwanych na rynkach państw trzecich;

b) najkorzystniejszych cen w państwach trzecich docelowych dla przywozu z państwa trzeciego;

c) cen producenta odnotowanych w państwach trzecich wywozu, przy uwzględnieniu, tam gdzie jest to właściwe, dotacji przyznawane przez te państwa;

d) cen ofertowych franco granica Wspólnoty.

6. Refundacje przyznaje się tylko na wniosek i po przedstawieniu odpowiedniego pozwolenia na wywóz.

▼M9

7. Refundacja stosowana w odniesieniu do wywozu produktów wymienionych w art. 1 wywożonych bez dalszego przetwarzania jest równa refundacji stosowanej w dniu złożenia wniosku o pozwolenie i, w przypadku refundacji zróżnicowanej jest ona równa refundacji stosowanej w tym samym dniu dla:

a) państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub, jeżeli jest to właściwe;

b) rzeczywistego państwa przeznaczenia, jeżeli różni się ono od państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu. W takim przypadku kwota zastosowanej refundacji nie może przekroczyć refundacji stosowanej dla państwa przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu.

W celu przeciwdziałania nadużyciom elastyczności przewidzianej w niniejszym ustępie mogą być przyjmowane właściwe środki.

8. Można odstąpić od stosowania przepisów ust. 6 i 7 w przypadku produktów wymienionych w art. 1, dla których wypłacane są refundacje w ramach operacji pomocy żywnościowej, zgodnie z procedurą określoną w art. 24.

9. Refundację wypłaca się po przedstawieniu dowodów na to, że:

— produkty zostały wywiezione ze Wspólnoty,

— produkty są pochodzenia wspólnotowego, poza sytuacjami, do których ma zastosowanie ust. 10, oraz

— w przypadku refundacji zróżnicowanej, produkty dotarły do miejsca przeznaczenia wskazanego w pozwoleniu lub do innego miejsca przeznaczenia, dla którego została ustalona refundacja, bez uszczerbku dla przepisów ust. 7 lit. b). Od zasady tej można czynić wyjątki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24, pod warunkiem że zostaną ustanowione warunki dające równoważne gwarancje.

10. Żadna refundacja wywozowa nie jest przyznawana dla produktów wymienionych w art. 1 przywożonych z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich, chyba że eksporter udowodni, że:

— produkt przeznaczony do wywozu i produkt uprzednio przywożony jest tym samym produktem, oraz

— przy przywozie zostały pobrane wszystkie należności celne przywozowe.

W takich przypadkach refundacja dla każdego z produktów jest równa opłatom celnym pobieranym przy przywozie, jeżeli opłaty te były równe lub niższe od stosowanej refundacji; refundacja jest równa refundacji stosowanej jeżeli opłaty celne pobrane przy przywozie były wyższe niż ta refundacja.

11. Zgodność z ograniczeniami wielkościowymi wynikającymi z umów zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu jest zapewniana na podstawie świadectw wywozowych wydawanych dla przewidzianych w nim okresów referencyjnych i mających zastosowanie do przedmiotowych W odniesieniu do zgodności z zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie rolnictwa, zakończenie okresu referencyjnego nie ma wpływu na ważność pozwoleń na wywóz.

12. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące redystrybucji ilości nieprzydzielonych lub niewykorzystanych, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 14

1. W zakresie niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, Rada może, na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, w przypadkach szczególnych zakazać w całości lub w części stosowania ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego w odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 przeznaczonych do wytwarzania produktów wymienionych w tym artykule.

▼M9

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli nagle zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i rynek Wspólnoty zostanie zakłócony lub zagrożony zakłóceniem wskutek ustaleń dotyczących uszlachetniania czynnego i biernego, Komisja, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, podejmie decyzję o zastosowaniu niezbędnych środków; Rada i Państwa Członkowskie są powiadamiane o tych środkach, które obowiązują przez nie więcej niż sześć miesięcy i są stosowane niezwłocznie.

3. Środki przyjęte przez Komisję mogą być przedstawione Radzie przez Państwo Członkowskie w terminie tygodnia od dnia, w którym Państwo Członkowskie zostało o nich powiadomione. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może potwierdzić, zmienić lub uchylić decyzję Komisji. Jeżeli Rada nie odniosła się do odwołania w ciągu trzech miesięcy, decyzję Komisji uważa się za uchyloną.

Artykuł 15

1. Do taryfowej klasyfikacji towarów objętych niniejszym rozporządzeniem mają zastosowanie ogólne zasady interpretacji Nomenklatury Scalonej i szczegółowe zasady jej stosowania; nazewnictwo taryf celnych będące rezultatem stosowania tego rozporządzenia jest włączane do Wspólnej Taryfy Celnej.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów niniejszego rozporządzenia lub przepisów podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, w handlu z państwami trzecimi zabrania się:

— pobierania jakichkolwiek opłat o skutkach równoważnych do opłat celnych;

— stosowania jakichkolwiek ograniczeń ilościowych lub środków o skutkach równoważnych.

Artykuł 16

1. Jeżeli z powodu przywozu lub wywozu rynek jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 we Wspólnocie jest dotknięty lub zagrożony poważnymi zakłóceniami mogącymi zagrozić realizacji celów określonych w art. 39 Traktatu, w handlu z państwami trzecimi można zastosować odpowiednie środki do czasu ustąpienia takiego zakłócenia lub groźby zakłócenia.

Rada, działając na wniosek Komisji, zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 Traktatu, przyjmuje ogólne zasady stosowania przepisów niniejszego ustępu i określa przypadki i granice, w jakich Państwa Członkowskie mogą przyjmować środki ochronne.

2. Jeżeli powstaje sytuacja określona w ust. 1, Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy podejmuje decyzję w sprawie zastosowania koniecznych środków.; Państwa Członkowskie są powiadamiane o takich środkach, które są stosowane niezwłocznie. Jeżeli Komisja otrzymuje wniosek od Państwa Członkowskiego, podejmuje ona decyzję w jego sprawie w ciągu trzech dni roboczych od dnia jego otrzymania.

3. Każde z Państw Członkowskich może przedłożyć Radzie środek, o którym zadecydowała Komisja w terminie trzech dni roboczych następujących po dniu zawiadomienia go o tej decyzji. Rada zbiera się niezwłocznie. Może ona, stanowiąc większością kwalifikowaną, zmienić lub też uchylić środek.

4. Niniejszy artykuł stosuje się uwzględniając zobowiązania wynikające z umów zawartych zgodnie z art. 228 ust. 2 Traktatu.

▼B

TYTUŁ III

Przepisy ogólne

Artykuł 19

Produkty wymienione w art. 1 ust. 1, które są produkowane lub otrzymywane z produktów nieobjętych art. 9 ust. 2 oraz art. 10 ust. 1 Traktatu, nie są dopuszczane do swobodnego obrotu we Wspólnocie.

▼M11

Artykuł 20

1. W celu uwzględnienia ograniczeń w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz z państwami trzecimi, które mogą wynikać z zastosowania środków mających na celu zwalczanie rozprzestrzeniania się chorób zwierzęcych, mogą być podejmowane nadzwyczajne środki wspierania rynku dotkniętego tymi ograniczeniami, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24. Środki te są podejmowane na wniosek zainteresowanych Państw Członkowskich. Mogą być one podejmowane jedynie wtedy, gdy zainteresowane Państwo Członkowskie lub Państwa Członkowskie podjęły środki weterynaryjne i zdrowotne w celu szybkiego stłumienia wybuchu choroby oraz wyłącznie w stopniu i na okres ściśle niezbędny dla wsparcia danego rynku.

2. W odniesieniu do środków nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 1, które są bezpośrednio związane ze środkami weterynaryjnymi i zdrowotnymi, Wspólnota zapewnia częściowe finansowanie równoważne 50 % wydatków ponoszonych przez Państwa Członkowskie i 60 % takich wydatków w przypadku zwalczania pryszczycy.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku gdy producenci wnoszą wkład do wydatków ponoszonych przez Państwa Członkowskie, nie powoduje to zakłóceń konkurencji pomiędzy producentami w różnych Państwach Członkowskich.

4. Artykuły 87, 88 i 89 Traktatu nie mają zastosowania do wkładów pieniężnych Państw Członkowskich na rzecz środków nadzwyczajnych, o których mowa w ust. 1.

▼B

Artykuł 21

Artykuły 92–94 Traktatu mają zastosowanie do produkcji i handlu produktami wymienionymi w art. 1 ust. 1, o ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia.

Zasady dotyczące przekazywania informacji oraz ich rozprowadzania przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

▼M10

Artykuł 24

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet Zarządzający ds. Wieprzowiny, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na dwa miesiące.

3. Komitet przyjmuje własny regulamin.

▼B

Artykuł 25

Komitet może rozważać wszelkie inne kwestie zgłoszone przez przewodniczącego, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

Artykuł 26

Niniejsze rozporządzenie stosuje się tak, aby uwzględnić we właściwy sposób i równocześnie cele wymienione w art. 39 i 110 Traktatu.

Artykuł 27

W przypadku gdy Włochy odwołują się do przepisów art. 23 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2727/75 ([1]) z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje środki niezbędne w celu uniknięcia zakłócenia konkurencji.

Artykuł 28

1. Rozporządzenie Rady nr 121/67/EWG ([2]) z dnia 13 czerwca 1967 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1861/74 ([3]), niniejszym traci moc.

2. Odniesienia do rozporządzenia uchylonego na mocy ust. 1 interpretuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia do artykułów wyżej wymienionego rozporządzenia należy odczytywać zgodnie z korelacją podaną w Załączniku.

Artykuł 29

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1975 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

([1]) Dz.U. L 281 z 1.11.1975, str. 1.
([2]) Dz.U. 117 z 19.6.1976, str. 2283/67.
([3]) Dz.U. L 197 z 19.7.1974, str. 3.

▼B

ZAŁĄCZNIK

Korelacja

Rozporządzenie nr 121/67/EWG	*Niniejsze rozporządzenie*
artykuł 27	artykuł 26
artykuł 29	artykuł 27